

ПИМЕН ПАНЧАНКА

МАТЕРЊИ ЈЕЗИК

Кажу, мој језик проживљава
Век свој тихи: он нестати мора.
За мене његова реч је вечито жива,
Као роса, као суза, као зора.
То ластавичје цвркутање,
Звона у освитак шумских извора,
Плаветнило мајчине душице и муња,
И родино громко клепетање.
Ако неко нареди: „Не треба!“ –
Нека се одрекне језика народ, -
Замолићу ја и сунца и неба:
Мени не треба ни славе, ни хлеба,
Осудите ме на недаће безбројне.
Само називе месеци оставите,
Рођене називе земље рођене,
О којима из детињства у плаветнила
Бор шуми и пева песма ждрала:
Студењ – са бајкама облака снежних,
Љути – великодушан на мразу плавом,
Сакавик – са треперењем и соком
Непоновљивих бреза пролећних,
Красавик – време муња и пљускова,
Травењ – са првом љубављу и сетвом,
Червењ – са зором јагодичастом,
Липењ – са медом,
Са пшеницом – *жњивењ*,

Сазрели јабучни *верасењ*,
Светли *кастричник*
У прозачности чистој, изворској,
Листопад – златно лишће пада на брег,
Снежсањ – први пут густо пада снег...

Да ли плачем ја, или певам?..
Јесен. На улици је тамно...
Ако ми оставите језик мој,
Оставили сте ми живот мој!

1964.

КРИК СОЈКЕ

Црвенкаста, црнопера,
А на крилима – украс плави...
Сваког лета од умора и буке
У твојом се шумама јавим.

И увек је опрезан тако
Крик твој, сојко.
Птичји гнев.
Можда ја не смем тамо, девојко?
Гнезда на дрвећу дирати нећу.

Ти чувај то што чуваш.
Шта теби мира не да?
Од јела до маховина,
И хрстова – твоја је шума сва.

Што ме криком сачекујеш?
Ти се са мном дружити нећеш смети.
Или се од непријатеља кријеш?
Или то мени невоља прети?

Белешка о песнику

Пимен Панчанка (1917-1995), носилац је титуле Народног песника Белорусије. Славу стиче стиховима објављеним за време Другог светског рата, у којем је учествовао као војник Црвене армије. Добитник је многих књижевних и ратних награда. Заступљен је у „Антологији белоруске поезије“, II издање 2012.

ВЈАЧЕСЛАВ ДАШКЕВИЧ

СРБИЈА

Ставила је Србија венац трнов
И крв праведну пред светом пролива
На Поље Косово звоно сурово
Последње ратнике у бој позива.
Шта чекамо ми, браћо Словени?
Зар није срамота гледати са стране?
Време је да обучемо верижњаче старе
И отмемо мач из руку Сатани.

1999.

Минск – Београд – Минск

МИКОЛА МЈАТЛИЦКИ

БОЛНА ПЕСМА

Срце се цепа на делове:
Бити тако на свету не мора!
Грчи се под бомбама у несрећи
Братска ојађена земља.

Грчи се под плескањем Европе
У наступу реткосне слоге.
Изашли миротворци – багери
Да објаве лажни мит Слободе.

(...)
У бучној унији јастребова
(Тако је било – данас и увек!)
Напаћене Белорусије
Послушности се неће чути глас.
(...)

Песме са белоруског превела: Дајана Лазаревић